

Skatteetiske betragtninger.

Man undgår endvidere den af regeringen foreslåede standardisering af en række fradrag, hvorefter skatteyderne opnår lige store fradrag, uanset at fradragsbetingelserne foreligger i forskellig grad. Ligeledes undgår man at måtte se bort fra visse mindre B-indkomster, uden at andre skatteydere opnår tilsvarende fordele.

Sådanne (ikke rimelige) forenklinger af skatteberegningen er derimod nødvendige i et system, hvor arbejdsgiveren skal foretage skatteberegningen.

Skattefradrag for kommuneskat.

Så længe de eksisterende store forskelle i kommunalbeskatningen gør det ønskeligt at opretholde fradrag for de kommunale skatter, vil skattereglerne kunne indkodes i EDB-anlæg på en sådan måde, at den løbende skatteberegning sker under hensyn til et samtidigt EDB-mæssigt foretaget fradrag for den løbende kommuneskat.

Ansættelse hos flere arbejdsgivere.

At en lønmodtager i en periode har flere samtidige arbejdsgivere rejser vanskelige problemer, når arbejdsgiveren skal beregne skatten, men ikke efter det her foreslåede system. EDB-anlægget foretager ubesværet sammenlægning af lønbeløb og af tilbageholdte beløb fra de forskellige arbejdsgivere — idet den pågældende lønmodtagers personnummer er oplyst i alle tilfælde — og foretager endvidere de fornødne skatteberegninger, udbetaling af saldobeløb, udskrivning af opgørelser m. v.

A-indkomst/B-indkomst.

Sondringen mellem A-indkomster og B-indkomster vil under den foreslåede ordning heller ikke volde administrative vanskeligheder.

A-indkomst er simpelthen enhver indkomst, der indrapporteres til skattevæsenet af andre end skatteyderen selv. Normalt vil det være en arbejdsgiver. Hvis man måtte ønske det, kunne også pengeinstitutioner, der tilskriver renter på indestående og indløser rentekuponer og udbyttekuponer, foretage tilbageholdelse i det pågældende beløb og foretage rapportering til skattemyndighederne med angivelse af den pågældende

rente- og udbyttedragers personnummer.

Renter og udbytter ville således blive A-indkomst, og der foreligger under det foreslåede system i det hele taget store muligheder for successivt at udvide A-indkomstbegrebet administrativt, efterhånden som man bliver fortrolig med systemets muligheder.

B-indkomst er al indkomst, som ikke indrapporteres af arbejdsgiveren eller anden såkaldt tredjemand. Skatteyderen er selv pligtig at medtage sådan indkomst i sin selvangivelse, ligesom han forud for skatteåret skønner over størrelsen af forventet B-indkomst.

For skattevæsenet vil det være en betydelig administrativ fordel, at A-indkomst og B-indkomst, hvad angår skatteoppebørsel, skal behandles helt ens, idet EDB-anlægget foretager de fornødne beregninger, opkrævninger og udbetalinger, uanset om den pågældende indkomst indberettes af arbejdsgiver (A-indkomst) eller skatteyderen selv (B-indkomst).

For skatteydere, der *udelukkende* har A-indkomst, vil det foreslåede system betyde, at løbende skat og endelig skat bliver praktisk taget helt ens, således at der ikke ved årets afslutning bliver tale om restbeskatning. Endvidere bortfalder for sådanne skatteydere det besvær med skattebetalingen, som er en væsentlig grund til, at man ønsker at gå over til kildeskat.

For skatteydere med *udelukkende* B-indkomst vil forholdene blive nogenlunde lige fordelagtige, hvad enten man bygger på regeringsforslaget eller på nuværende forslag.

For det store antal skatteydere, der *både* har A- og B-indkomst, eller som skifter fra det ene til det andet, er nærværende forslag derimod mest smidigt. Dette gælder både set fra et skatteydernesynspunkt og fra et offentligt administrativt synspunkt. Den foreslåede ordning er en enhedsordning, der integrerer problemerne vedrørende A-indkomster og B-indkomster og dermed overflødiggør dobbeltadministration eller ekstra-administration.

For arbejdsgivere vil den her foreslåede ordning være overordentlig enkel, ikke mindst når man knytter ATP-indeholdelse m. v. til én samlet tilbageholdelse.